

[Bernhard Baunsgaard]

libanesere: værsgo og kom herind, hvis I føler jer i fare.

Jeg kunne godt lide at vide, om fru Pia Kjærsgaard mener, at det skulle være forbudt et menighedsråd og en præst at bestemme over deres kirke.

Jeg kunne også godt lide at vide, om det er fru Pia Kjærsgaards mening, at det skal forbydes metodistkirken i Kalundborg, der som bekendt betales af egne midler, at åbne kirken for nogle iranere, der føler sig meget stærkt foruro-liget, om det skal forbydes dem at bruge deres egen kirke, som de selv betaler, på den måde de har lyst til?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

I de sidste par år har vi ved to lejligheder her i Tinget oplevet, at ordførere for Fremskridts-partiet har meddelt, at hvis et eller andet blev lov, så ville den pågældende forbeholde sig at bryde denne lov. Det ene tilfælde drejede sig om hastighedsgrænser på vore veje.

Det andet tilfælde var i sidste folketings-samling, hvor fru Pia Kjærsgaard, der var ordfører i spørgsmålet om rygeforbud eller røgfri miljøer, her fra talerstolen sagde og gentog, at hvis et sådant forbud kom ved lov, så ville hun være den første til at bryde loven. Jeg anholdt den-gang de udtalelser.

Fru Pia Kjærsgaard forbeholder sig altså som lovgiver og modtagende vederlag som så-dan at bryde loven for at hævde sin ret til at ryge, hvor det passer hende. Men hun savner forståelse for, at mennesker, der er i en livstruet, trængt situation og i yderste fare, eventuelt bryder en eller anden regel. Det må man vel nok have lov at sige tableau til!

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Når man taler om den danske folkekirke, så er det faktisk min kirke og ikke præstens kirke. Jeg synes, det er et strålende eksempel på hr. Bernhard Baunsgaards form for demagogi, når han taler anderledes oppe på denne talerstol. Det er sådan, at danske kirkegængere ikke kan komme ind i den danske kirke, fordi præsten har låst døren, fordi præsten bruger selvtaget og bestemmer, hvem der skal ind i kirken, om det skal være libanesere, eller det skal være dan-skere.

Til hr. Arne Melchior vil jeg bare sige: det er lige ved at være for morsomt. Indimellem er det ved at være for morsomt, når hr. Arne Melchior går på talerstolen.

Jeg skal lade være med at kommentere de forhold, hr. Arne Melchior omtalte, og de forhold, jeg selv omtalte. Men jeg vil godt spørge hr. Arne Melchior: hvor ved han fra, at de flygtninge er i en livstruet situation og i yderste livsfare? Jeg har stillet et skriftligt spørgsmål til justitsministeren for lang tid siden – det kan være, justitsministeren kan huske det – som justitsministeren besvarede med, at man ikke havde et eneste eksempel, der kunne bevise det, hr. Arne Melchior lige fremførte.

Ole Espersen (S):

Jeg skal senere vende tilbage med nogle kommentarer til de indlæg, der har været. Det vil jeg gøre i anden runde.

Det er jo Fremskridtspartiet, der har ønsket denne debat. Det er en debat om et emne, der kan kaldes en af vor tids største tragedier. Det drejer sig om millioner af ulykkelige mennesker på flugt eller ulykkelige mennesker uden håb i mange flygtningelejre, steder, hvor de lever under forhold, vi nok ikke kan forestille os her i landet. Det er ikke en debat, hvor skingre og hadefulde stemmer er passende eller velegnede. Det er ikke en debat, hvor noget parti burde kunne drømme om at drage fordele af misinformation og almindelig politisk uvderhæftighed. Det er ikke en debat, der burde præges af en kynisk udnyttelse af den usikkerhed, mange nærer over for fremmede kulturer og skikke.

Det bør derimod være en debat, der viser be-folkningen, at Folketinget fortsat vil være bes-jælet af og i praksis vil vise en humanitær ind-stilling, et Folketing, der gerne og med god grund og god samvittighed kan opfordre andre lande til at gøre det samme, et Folketing, der ønsker styr på en udvikling, som kun kan vise sig at være positiv og blive positiv, hvis befolk-ningen har tillid til, at der er styr på udviklin-gen. Det skal være et Folketing, der ikke blot modtager dem, der har behov for et sted, hvor de kan overleve, men som også gøder grunden for et godt forhold mellem dem, der er på flugt, og befolkningen i det land, der er i den lykkelige situation at have plads til og råd til at modta-ge dem.